

► 30 Julio, 2017

Curat per una abraçada de Messi

Víctor González celebra la seva recuperació d'una leucèmia amb un gran viatge en bicicleta

EL PERIÓDICO

EMILIO PÉREZ DE ROZAS
BARCELONA

El barceloní Víctor González, de 22 anys, fa molts anys que lluita contra la leucèmia mieloblàstica i ha guanyat amb l'ajuda de la medicina catalana, amb l'assistència del prestigiós Hospital de Sant Pau, amb la saviesa de l'eminent doctora Isabel Badell i amb la participació, sí, de Leo Messi, l'estrella mundial del Barça. Víctor González va ingressar, el 2005, en una cambra d'aïllament i ahir va aconseguir, a Sevilleja de la Jara (Toledo), el poble de la seva família, el somni de la seva vida, la demostració que, tot i que segueix amb els ulls molt delicats (sequera ocular, se'n diu) i intranquil pel seu fetge (afectació hepàtica), està curat. Gràcies a la medicina catalana i als ànims que durant més de tres anys li va subministrar Messi amb les seves visites i detalls, Víctor ha derrotat aquesta destructiva malaltia.

Després d'un llarg tractament, Víctor ha pogut complir aquesta setmana el seu gran repte: Barcelona-Sevilleja de la Jara en bicicleta de muntanya per senders, vies verdes i el GR-113, el camí natural del Tajo: 10 dies, 10 etapes de 100 quilòmetres cadascuna, a través de Catalunya, Aragó, Madrid i la Manxa. El noi 10, animat i encoratjat pel futbolista 10. I, al final del camí, la satisfacció de sentir-se viu, recuperat, sa. I, a l'entrada del seu poble, la família, els amics, la felicitat, la complicitat.

«Durant tots aquests anys, molts, mentre em vaig anar curant i enfortint, mentre em preparava estudiant i complint el tractament, entre operació i operació, vaig anar maquinant com celebrar la meua curació», explica el Víctor a través del telèfon.

«La gent em va considerar un boig pels plans que traçava, però havia de fer una cosa així. Durant tot aquest recorregut he pogut conèixer llocs i persones increïbles que m'han fet créixer com a persona, i he viscut mil experiències noves que mai m'hauria pogut imaginar».

SOMRIURE DONA FORÇA // Era un repte personal, però també era un repte de celebració, una manera de demostrar que està viu, que ha tingut sort i que s'ha recuperat gràcies a tothom que l'ha ajudat, que és molta gent. «Durant el trajecte, he tingut pujades i baixades d'ànim, vent en contra i a favor, he creuat rius i he travessat boscos i tot ha sigut una aventura. La natura, la meua bici i jo. El viatge m'ha servit per demostrar-me a mi i als altres que, tal com em repetia la doctora Badell, no hi ha res que ens pugui aturar, que la leucèmia es pot superar si tots hi posem de la nostra part. Que la donació de medul·la salva vides i que no parar de somriure dona forces, moltes forces».

El Víctor, que quan torni al setembre a Barcelona mirarà de trobar feina en el que ja és un especialista (maquetisme arquitectònic i modelisme industrial), mai podrà oblidar tot el que la medicina, l'equip de la doctora Badell i Messi van fer per ell. Encara recorda el primer dia que l'estrella del Barça es va vestir de metge, el 2005, un any després de debutar en l'equip professional del Barça, per poder entrar en la cambra d'aïllament del Sant Pau i interessar-se per la seva malaltia, transmetre-li el seu ànim i desitjar-li una feliç curació.

«Jo estava destrossat. Per la meua malaltia, tenia la boca inútil, no podia parlar. iDéu, Messi davant meu i jo sense poder parlar! Ell va ser en-

TINO SORIANO

► González s'abraça amb Messi al Camp Nou, el 2008.

El noi va rebre la visita del geni blaugrana el 2005, quan estava a la cambra d'aïllament de Sant Pau

cantador amb mi, es va passar més d'una hora al meu costat i, quan se'n va anar, em vaig quedar desolat. No parava de plorar. Estava destrossat. Ell, que ja s'havia canviat de roba i anava a abandonar l'hospital, va tornar al departament, va tornar a vestir-se per entrar a la meua cambra i no em va deixar fins que em vaig asserenar», explica el Víctor, que s'ha curat en un 98% i passa dues revisions a l'any amb la doctora Badell.

Les visites de la Pulga es van repetir al llarg dels tres anys següents i, pel que explica el Víctor, Messi sempre, sempre, se'n recordava de tot el que havien parlat la vegada anterior. «No es va oblidar mai dels seus compromisos. Si em prometia res, ho complia. Tot. Que si una samarreta, que si un autògraf, que si una foto... el que fos. I sí, el 2008, em va portar, com m'havia promès, al Camp

Nou i va ser allà on ens van fer la foto que tinc penjada a l'habitació. Aquella ajuda em va fer més fort, em va animar moltíssim i em va arribar a l'ànima. Entenc que, tot i que Leo no era en aquells anys encara el que és ara, el seu compromís i les atencions amb mi van ser exemplars. Va ser tot meravellós i, sí, estic convençut que va ajudar en la meua curació, i tant que sí!».

La doctora Badell, la més veterana en trasplantaments en nens i adults, autèntica experta i pionera en la matèria, fa 40 anys que mira de salvar vides i, sí, recorda perfectament, no només el cas de Víctor González —«que, no ens enganyem, va tenir moltíssima sort, ja que era compatible amb la seva germana»—, sinó la presència, perseverança, dedicació i sensibilitat d'aquell Leo Messi, més jove i espontani. «Ho recordo perquè venia abans que es convertís en el millor futbolista del món. Venia i s'interessava moltíssim per Víctor i tot el que li feiem. És més, recordo que em preguntava molt insistentment si el Víctor es curaria, perquè estava impressionat de tot el que feiem al centre. Leo és un ésser encantador, a nivell personal i familiar, i he de reconèixer que les seves visites van ajudar molt el Víctor».

SENSE FALSES EXPECTATIVES // La doctora Badell, que fa ben pocs dies va perdre un nadó de set mesos de la mateixa leucèmia trasplantada que ha superat el Víctor («per això li dic que, de vegades, s'ha de tenir molta sort»), no vol oferir falses expectatives sobre la curació dels seus pacients. El Víctor va ser dues vegades trasplantat, primer amb cèl·lules mare de medul·la, procedents de la seva germana, i, després, ja in extremis, amb cèl·lules mare de sang perifèrica també de la seva germana. «En la segona ocasió ens la vam jugar amb la família, ja que la possibilitat de sortir-nos en era d'un 10%. Ivam tenir sort», explica la doctora Badell, que reconeix que «quan un nen es posa malalt, estan malalts ell i tota la seva família, de manera que s'ha de tractar, de forma coordinada i completa, els dos problemes».

Al cap dels anys, Messi ha seguit, en la mesura de les seves possibilitats, involucrat en l'ajuda a nens malalts, encara que les seves visites siguin més esporàdiques als centres. «Des que treballo aquí —confessa Pau Negre, de la Fundació de Leo Messi i Leó Messi Management—, tinc un màster a dir no. És dolorós, però se sorprendria dels milers de peticions que ens arriben de tots els racons del món de gent convençuda que si el seu fill veu Leo, es curarà».

La Fundació de Messi lidera, juntament amb la Fundació del Barça, IESE i l'Hospital Internacional de Sant Joan de Déu, la posada en marxa del que es pretén que sigui el Centre d'Oncologia Infantil més important del món, a disposició del món sencer. Messi, que ha aconseguit que bona part de les estrelles mundials s'impliquin en la seva promoció i donatius (vostè ho pot fer a la web para-losvalientes.com), intenta ajudar a obtenir els 30 milions necessaris per construir-lo. «De moment —explica Negre—, ja tenim 6.757.552 i, quan arribem als 18 milions, podrem posar-lo en marxa». ■